

Voorjaars-mountainbiketocht 2005

Door het ontbreken van enkele habitués (Bart, Otto om maar twee van de belangrijkste pionnen te noemen), het nieuwe gezicht Dirk Baptist en de wedergeboorte van Danny en Dirk (onder oud-gedienden beter bekend als 'de geel jaskes') vertrekken we met een volledig andere groep voor wat belooft een warme tocht te worden. Officiële weersrapporten hebben we niet geraadpleegd, maar rond de 25° zal het toch wel geweest zijn. En dat is echt wel warm genoeg als er gezwoegd moet worden. Gelukkig verloopt een groot deel van de tocht in een bosrijke omgeving.

Het eerste deel van de tocht is naar Roughroutes-normen vrij eenvoudig, maar gezien we voor het eerst een groot deel van de tocht aan de overzijde van de Ourthe Occidentale zullen fietsen, betekent dat eerst afdalen van +- 450 meter naar het niveau van de Ourthe 300 meter (allemaal hoogtemeters!) om dan langzaam terug het dal uit te 'kruipen' tot opnieuw zo'n 450 meter. En kruipen mag je vrij letterlijk nemen: het pad omhoog is weliswaar net niet té steil voor een geoefende mountainbiker, maar het duurt wel ontzettend lang. Balans: enkel Dirk Geerits geraakt zonder afstappen boven, de rest stapt -alsof het gerepeteerd was- tegelijkertijd af.

Eens deze forse helling verteerd gaat het op schema verder tot het eerste bordje 'propriété privé' verschijnt. En niet voor het laatst helaas, we rijden door de omwegen dan ook compleet vast tot aan de Ourthe en moeten noodgedwongen een eind terug rijden om daar de route terug op te pikken. Maar niet alvorens weer een forse helling voorgeschoteld te krijgen. Het eerste deel is zo steil dan niemand het zelfs maar in zijn hoofd haalt om hier te fietsen. Gelukkig wordt het pad nadien iets makkelijker waardoor we de rest van de helling wel fietsgewijs kunnen bedwingen. Deze helling wordt ook de scherprechter van de tocht: Wim ziet het somber in, Danny die de eerste helling niet zo goed verteerd heeft, blijkt toch nog over een tweede adem te beschikken en Dirk Baptist, onze nieuweling, blijft lachende verder rijden.

Terug op het juiste pad, krijgen we een erg lange afdaling naar de Ourthe voorgeschoteld. En ook afdalingen laten hun sporen na: door het vele knijpen van de rem geraken de handen bij velen vermoeid. Behalve bij Dick, diens fiets heeft inmiddels de mousse van zijn zadel verloren, waardoor hij op een keihard stalen onderzadeltje verder moet. Het zou ons niet verwonderen dat Dick's vrouw dit weer moet verzorgen!

Terug aan de juiste kant van de Ourthe verloopt de tocht verder zonder problemen. Het zijn meestal gekende wegen. Er rest ons om af te sluiten enkel nog een korte helling gevolgd door een steile spectaculaire afdaling, eentje die we al van de eerste tochten kennen. Nu is misschien die afdaling wel gekend, maar de aanloop naar het pad is dat duidelijk minder. Ondergetekende slaagt er weer in om niet het juiste pad te kiezen, waardoor we belanden in belendende inham. En of die spectaculair is! Onderaan blijkt dan ook nog dat we natuurlijk niet op een pad uitkomen en moeten we nog door een beek waden om de weg te bereiken.

29/05/2005
Igor